I

(Tiedonantoja)

NEUVOSTO

Neuvoston 19 päivänä kesäkuuta 2000 vahvistama

YHTEINEN KANTA (EY) N:o 42/2000

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/.../EY antamiseksi alkuperäisen taideteoksen tekijän oikeudesta jälleenmyyntikorvaukseen

(2000/C 300/01)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 95 artiklan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen [1],

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon [2],

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä [3],

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Tekijänoikeuden alalla oikeus jälleenmyyntikorvaukseen on alkuperäisen kuvataideteoksen tekijälle kuuluva henkilökohtainen ja luovuttamaton oikeus saada taloudellista hyötyä kyseisen teoksen toistuvasta jälleenmyynnistä.

(2) Oikeus jälleenmyyntikorvaukseen on luonteeltaan taloudellinen oikeus, jonka ansiosta taideteoksen tekijä voi saada korvausta teoksen toistuvista luovutuksista. Oikeus jälleenmyyntikorvaukseen koskee varsinaista teosta eli sitä ilmaisuvälinettä, johon suojattu teos sisältyy.

(3) Oikeudella jälleenmyyntikorvaukseen pyritään takaamaan, että kuvataideteosten tekijät saavat osuuden alkuperäisten taideteostensa taloudellisesta menestyksestä. Tämä lähentäisi osaltaan kuvataideteosten tekijöiden taloudellista tilannetta niiden luovien taiteilijoiden taloudelliseen asemaan, jotka hyötyvät teostensa toistuvasta käytöstä.

(4) Oikeus jälleenmyyntikorvaukseen on tekijänoikeuden erottamaton osa ja olennainen tekijöille kuuluva oikeus. Tällaisen oikeuden säätäminen kaikissa jäsenvaltioissa vastaa tarpeeseen taata teosten luojille riittävä ja yhtenäinen suojan taso.

(5) Perustamissopimuksen 151 artiklan 4 kohdan mukaan yhteisö ottaa kulttuuriin liittyvät näkökohdat huomioon perustamissopimuksen muiden määräysten mukaisessa toiminnassaan.

([1]) EYVL C 178, 21.6.1996, s. 16 ja EYVL C 125, 23.4.1998, s. 8.
([2]) EYVL C 75,10.3.1997, s. 17.
([3]) Euroopan parlamentin lausunto, annettu 9. huhtikuuta 1997 (EYVL C 132, 28.4.1997, s. 88), vahvistettu 27. lokakuuta 1999, neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 19. kesäkuuta 2000, ja Euroopan parlamentin päätös, tehty ... (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

(6) Kirjallisten ja taiteellisten teosten suojaamisesta tehdyn Bernin yleissopimuksen perusteella oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen voidaan vaatia ainoastaan, jos tekijän oman maan lainsäädännössä myönnetään tällainen suoja. Oikeus jälleenmyyntikorvaukseen on siten valinnainen ja sitä koskee vastavuoroisuuden sääntö. Perustamissopimuksen 12 artiklassa määrätyn syrjimättömyysperiaatteen soveltamista koskevasta yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, kuten yhdistetyissä asioissa C-92/92 ja C-326/92, Phil Collins ym. 20 päivänä lokakuuta 1993 annetussa tuomiossa [1], seuraa, ettei kansallisiin säännöksiin, joihin sisältyy vastavuoroisuuslausekkeita, voida vedota oman maan tekijöille taattujen oikeuksien kieltämiseksi muiden jäsenvaltioiden kansalaisilta. Tällaisten säännösten soveltaminen yhteisössä on vastoin tasa-arvoisen kohtelun periaatetta, jonka perusteena on kaiken kansalaisuuteen perustuvan syrjinnän kieltäminen.

(7) On tärkeää, että oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen sovelletaan kansainvälisellä tasolla mahdollisimman laajasti. Siksi olisi aloitettava neuvottelut Bernin yleissopimuksen 14 ter artiklan saattamisesta sitovaksi.

(8) Useimpien jäsenvaltioiden lainsäädännössä säädetään nykyisin oikeudesta jälleenmyyntikorvaukseen. Voimassa olevassa lainsäädännössä on erilaisia piirteitä, erityisesti siinä tarkoitettujen teosten, korvaukseen oikeutettujen henkilöiden, sovellettavien prosenttiosuuksien, korvaukseen oikeuttavien myyntitapahtumien sekä korvauksen laskentaperusteiden osalta. Tällaisen oikeuden soveltamisella tai soveltamatta jättämisellä on huomattava vaikutus sisämarkkinoiden kilpailuympäristön kannalta, koska jälleenmyyntikorvausoikeuteen perustuvan maksuvelvollisuuden olemassaolo on seikka, joka jokaisen taideteoksen myyntiä harkitsevan henkilön on otettava huomioon. Siksi tämä oikeus on eräs niistä tekijöistä, jotka osaltaan johtavat kilpailun vääristymiseen sekä myynnin siirtymiseen muualle yhteisössä.

(9) Nämä erot jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden voimassaolon ja sen soveltamisen osalta jäsenvaltioissa vaikuttavat suoraan kielteisesti perustamissopimuksen 14 artiklan mukaiseen sisämarkkinoiden moitteettomaan toimintaan taideteosten osalta. Tällaisessa tilanteessa asianomaisena oikeusperustana on Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 95 artikla.

(10) Perustamissopimuksessa määriteltyihin yhteisön tavoitteisiin sisältyy perustan luominen Euroopan kansojen yhä läheisemmälle liitolle, yhteisöön kuuluvien valtioiden välisten suhteiden lähentäminen sekä niiden taloudellisen ja sosiaalisen edistyksen turvaaminen yhteisellä toiminnalla poistamalla Eurooppaa jakavat raja-aidat. Tämän saavuttamiseksi perustamissopimuksessa määrätään sisämarkkinoiden luomisesta, mikä edellyttää tavaroiden vapaan liikkuvuuden esteiden poistamista, palvelujen tarjoamisen vapautta ja sijoittautumisvapautta sekä sellaisen järjestelmän luomista, jolla taataan, ettei kilpailu yhteismarkkinoilla vääristy. Jälleenmyyntikorvausta koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön yhdenmukaistaminen vaikuttaa osaltaan näiden tavoitteiden toteutumiseen.

(11) Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste 17 päivänä toukokuuta 1977 annetussa kuudennessa neuvoston direktiivissä 77/388/ETY [2] otetaan asteittain käyttöön yhteisön verotusjärjestelmä, jota sovelletaan muun muassa taideesineisiin. Verotusta koskevat toimenpiteet eivät yksinään riitä takaamaan taidemarkkinoiden yhtenäistä toimintaa. Tämä tavoite voidaan saavuttaa ainoastaan yhdenmukaistamalla jälleenmyyntikorvausta koskevaa lainsäädäntöä.

(12) Olemassa olevat lainsäädännön erot olisi poistettava silloin, kun ne vääristävät sisämarkkinoiden toimintaa, ja tällaisten uusien erojen syntyminen olisi estettävä. Sen sijaan ei ole tarpeen poistaa sellaisia eroja tai estää sellaisten erojen syntymistä, joiden ei voida olettaa vahingoittavan sisämarkkinoiden toimintaa.

(13) Vääristymättömät kilpailuolosuhteet ovat sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan edellytys. Erot jälleenmyyntikorvausta koskevissa kansallisissa säännöksissä aiheuttavat kilpailun vääristymistä ja myynnin siirtymistä muualle yhteisössä sekä johtavat taiteilijoiden eriarvoiseen kohteluun sen mukaan, missä heidän töitään myydään. Asialla on näin ollen rajat ylittäviä ulottuvuuksia, joita ei voida riittävän hyvin säännellä jäsenvaltioiden toimin. Yhteisön toimimattomuus olisi ristiriidassa sen perustamissopimuksen vaatimuksen kanssa, että kilpailun vääristyminen ja eriarvoinen kohtelu on oikaistava.

(14) Ottaen huomioon kansallisten säännösten erojen laajuus, jäsenvaltioiden lainsäädännön eroihin on tarpeen puuttua yhdenmukaistamistoimin aloilla, joilla nämä erot saattavat aiheuttaa tai ylläpitää vääristyneitä kilpailuolosuhteita. Ei kuitenkaan ole tarpeen yhdenmukaistaa jälleenmyyntikorvausta koskevien jäsenvaltioiden lakien kaikkia säännöksiä, ja kansallisen päätäntävallan säilyttämiseksi mahdollisimman laajana riittää, että yhdenmukaistetaan ne jäsenvaltioiden säännökset, jotka välittömimmin vaikuttavat sisämarkkinoiden toimintaan.

[1] Kok. 1993, s. I-5145.

[2] EYVL L 145, 13.6.1977, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 1999/85/EY (EYVL L 277, 28.10.1999, s. 34).

(15) Tämä direktiivi on näin ollen kokonaisuudessaan perustamissopimuksen 5 artiklassa määrättyjen toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteiden mukainen.

(16) Tekijänoikeuden suoja-aika on voimassa 70 vuotta tekijän kuoleman jälkeen tekijänoikeuden ja tiettyjen lähioikeuksien suojan voimassaoloajan yhdenmukaistamisesta 29 päivänä lokakuuta 1993 annetun neuvoston direktiivin 93/98/ETY ([1]) mukaisesti. Oikeudelle jälleenmyyntikorvaukseen olisi säädettävä samanpituinen voimassaoloaika. Näin ollen ainoastaan modernin ja nykytaiteen alkuperäisteokset voivat kuulua kyseisen oikeuden soveltamisalaan. Jotta kuitenkin ne jäsenvaltiot, jotka eivät tämän direktiivin antamishetkellä sovella oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen, voisivat sisällyttää kyseisen oikeuden oikeusjärjestelmiinsä, ja lisäksi jotta mainittujen jäsenvaltioiden taloudelliset toimijat voisivat mukautua asteittain edellä mainittuun oikeuteen menettämättä taloudellista kannattavuuttaan, asianomaisilla jäsenvaltioilla pitäisi olla oikeus rajoitettuun siirtymäkauteen, jonka aikana ne voivat halutessaan olla soveltamatta oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen taiteilijan kuoleman jälkeen tämän oikeudenomistajiin.

(17) Jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden soveltamisalaa olisi laajennettava siten, että se kattaa kaiken jälleenmyynnin lukuun ottamatta suoraan yksityishenkilönä toimivien henkilöiden välisiä myyntejä, joihin ei osallistu taidekaupan ammattilaisia. Tätä oikeutta ei pitäisi laajentaa tapauksiin, joissa jälleenmyynti tapahtuu yksityishenkilöltä voittoa tuottamattomille, yleisölle avoinna oleville museoille. Jotta voitaisiin ottaa huomioon sellaisten taidegallerioiden erityistilanne, jotka hankkivat teoksia suoraan tekijöiltä, jäsenvaltioiden olisi voitava vapauttaa jälleenmyyntikorvauksesta jälleenmyynti, joka tapahtuu kolmen vuoden kuluessa teosten hankkimisesta. Myös taiteilijan edut olisi otettava huomioon rajoittamalla tämä vapautus koskemaan vain sellaista jälleenmyyntiä, jossa jälleenmyyntihinta on enintään 10 000 euroa.

(18) On tarpeen selventää, että tällä direktiivillä aikaan saatua yhdenmukaistamista ei sovelleta kirjailijoiden eikä säveltäjien alkuperäisiin käsikirjoituksiin.

(19) Olisi annettava tehokkaat säännökset, jotka perustuvat kansallisella tasolla oikeudesta jälleenmyyntikorvaukseen jo saatuihin kokemuksiin. On aiheellista laskea jälleenmyyntikorvaus prosenttiosuutena myyntihinnasta eikä teosten lisäarvon perusteella, jos niiden alkuperäinen arvo on noussut.

(20) Jälleenmyyntikorvauksen piiriin kuuluvat taideteosryhmät olisi yhdenmukaistettava ottaen huomioon alan käytäntö yhteisössä.

(21) Korvauksen perimättä jättämisellä silloin, kun myynti tapahtuu vähimmäishintaa alhaisemmalla hinnalla, voidaan välttää perimis- ja hallinnointikuluja, jotka ovat suhteettomia verrattuna taiteilijan saamaan etuun. Toissijaisuusperiaatteen mukaisesti jäsenvaltioiden olisi kuitenkin voitava asettaa yhteisön vähimmäishintaa alhaisempia kansallisia vähimmäishintoja uusien taiteilijoiden etujen edistämiseksi. Tämän poikkeuksen myöntämisellä ei korvausmäärien pienuuden takia todennäköisesti ole merkittävää vaikutusta sisämarkkinoiden moitteettomaan toimintaan.

(22) Jäsenvaltioiden säätämät jälleenmyyntikorvauksen prosenttiosuudet eroavat tällä hetkellä huomattavasti toisistaan. Modernin tai nykytaiteen taideteosten sisämarkkinoiden tehokas toiminta edellyttää yhtenäisten prosenttiosuuksien vahvistamista mahdollisimman laajalti.

(23) Alkuperäisten taideteosten markkinoilla vallitsevien erilaisten etujen yhteensovittamiseksi olisi toivottavaa luoda hintaluokittain asteittain alenevien prosenttiosuuksien asteikko. On tärkeää minimoida myynnin toisaalle siirtymisen ja jälleenmyyntikorvauksia koskevan yhteisön lainsäädännön kiertämisen riski.

(24) Pääsääntöisesti myyjä olisi vastuussa korvauksen maksamisesta. Jäsenvaltioille olisi annettava mahdollisuus säätää tätä periaatetta koskevista poikkeuksista siltä osin kuin on kyse velvollisuudesta suorittaa korvaus. Myyjä on se henkilö tai yritys, jonka nimissä myynti tapahtuu.

(25) Olisi säädettävä mahdollisuudesta mukauttaa vähimmäishintoja ja prosenttiosuuksia tietyin väliajoin. Tätä varten on aiheellista antaa komission tehtäväksi laatia määräajoin kertomuksia siitä, miten oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen käytännössä sovelletaan jäsenvaltioissa ja mitkä ovat sen vaikutukset yhteisön taidemarkkinoihin, sekä tarvittaessa tehdä ehdotuksia tämän direktiivin tarkistamisesta.

(26) Korvauksiin oikeutetut henkilöt olisi määriteltävä ottaen aiheellisella tavalla huomioon toissijaisuusperiaate. Tässä direktiivissä ei ole aiheellista puuttua jäsenvaltioiden perintöoikeuteen. Tekijänoikeuden haltijan oikeudenomistajilla on kuitenkin oltava täysi oikeus jälleenmyyntikorvaukseen tekijän kuoleman jälkeen viimeistään sen jälkeen, kun edellä tarkoitettu siirtymäkausi on päättynyt.

([1]) EYVL L 290, 24.11.1993, s. 9.

(27) Jäsenvaltioiden tehtävänä on säännellä sitä, miten oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen käytetään ja erityisesti sitä, miten sitä hallinnoidaan. Tältä osin yhtenä mahdollisuutena on, että hallinnosta vastaa yhteinen perintää hoitava järjestö. Jäsenvaltioiden on kuitenkin taattava, että myös niille tekijöille, jotka ovat muiden jäsenvaltioiden kansalaisia, tulevat korvausmäärät peritään ja tuloutetaan heille. Tässä direktiivissä ei rajoiteta korvauksien perimistä ja tulouttamista koskevia jäsenvaltioiden järjestelyjä.

(28) Oikeus jälleenmyyntikorvaukseen olisi rajoitettava koskemaan yhteisön kansalaisia ja sellaisia ulkomaalaisia tekijöitä, joiden kotimaassa tällainen suoja myönnetään tekijöille, jotka ovat jäsenvaltioiden kansalaisia. Jäsenvaltiolla olisi oltava mahdollisuus laajentaa oikeus jälleenmyyntikorvaukseen koskemaan ulkomaalaisia tekijöitä, joiden asuinpaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa.

(29) Olisi luotava asianmukaiset menettelyt myyntitapahtumien seuraamiseksi, jotta voitaisiin käytännössä varmistaa, että oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen sovelletaan jäsenvaltioissa tehokkaasti. Tämä myös edellyttää, että tekijällä tai tekijän edustajalla on oikeus saada tarvittavat tiedot jälleenmyyntikorvauksen suorittamisesta vastuussa olevalta luonnolliselta henkilöltä tai oikeushenkilöltä. Jäsenvaltiot, jotka säätävät jälleenmyyntikorvausta koskevien oikeuksien yhteisestä hallinnoinnista, voivat lisäksi säätää, että ainoastaan yhteisestä hallinnoinnista vastuussa olevat elimet ovat oikeutettuja saamaan tietoja,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I LUKU

Soveltamisala

1 artikla

Jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden kohde

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että alkuperäisen taideteoksen tekijällä on luovuttamaton oikeus, josta ei voida luopua edes etukäteen, saada jälleenmyyntikorvauksena osuus teoksen sellaisesta jälleenmyynnistä saaduista hinnoista, joka tapahtuu sen jälkeen, kun tekijä on luovuttanut teoksensa ensimmäisen kerran.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua oikeutta sovelletaan kaikkeen jälleenmyyntiin, johon osallistuu myyjinä, ostajina tai välittäjinä taidekaupan ammattilaisia, kuten huutokauppakamareita, taidegallerioita sekä taidekauppiaita yleensä.

3. Jäsenvaltiot voivat säätää, että 1 kohdassa tarkoitettua oikeutta ei sovelleta jälleenmyyntiin, jossa myyjä on hankkinut teoksen suoraan tekijältä vähemmän kuin kolme vuotta ennen tätä jälleenmyyntiä ja jossa jälleenmyyntihinta on enintään 10 000 euroa.

4. Korvauksen suorittamisesta on vastuussa myyjä. Jäsenvaltiot voivat säätää, että 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista luonnollisista henkilöistä tai oikeushenkilöistä joku muu kuin myyjä on yksin tai yhdessä myyjän kanssa velvollinen maksamaan korvauksen.

2 artikla

Taideteokset, joita oikeus jälleenmyyntikorvaukseen koskee

1. Tässä direktiivissä 'alkuperäisellä taideteoksella' tarkoitetaan kuvataideteoksia, kuten tauluja, kollaaseja, maalauksia, piirustuksia, kaiverruksia, kuparipiirroksia, litografioita, veistoksia, tekstiilitaidetta, keramiikkaa, lasiteoksia ja valokuvia, jos ne ovat taiteilijan luomia tai jos ne ovat alkuperäisinä taideteoksina pidettäviä kopioita.

2. Tämän direktiivin alaan kuuluvien taideteosten kopioita, jotka taiteilija on itse tehnyt tai jotka on tehty hänen luvallaan ja joita on rajoitettu määrä, pidetään tässä direktiivissä alkuperäisinä taideteoksina. Tällaiset kopiot ovat yleensä taiteilijan numeroimia, signeeraamia tai muulla tavoin alkuperäisiksi merkitsemiä.

II LUKU

Erityiset säännökset

3 artikla

Vähimmäishinta

1. Jäsenvaltioiden tehtävänä on vahvistaa vähimmäismyyntihinta, josta alkaen 1 artiklassa tarkoitetusta myynnistä maksetaan jälleenmyyntikorvaus.

2. Vähimmäismyyntihinta ei saa missään tapauksessa olla suurempi kuin 4 000 euroa.

4 artikla

Korvausosuudet

1. Edellä 1 artiklassa tarkoitettua korvausta varten vahvistetaan seuraavat prosenttiosuudet:

a) 4 prosenttia siitä osasta myyntihintaa, joka on enintään 50 000 euroa;

b) 3 prosenttia siitä osasta myyntihintaa, joka on 50 000,01–200 000 euroa;

c) 1 prosentti siitä osasta myyntihintaa, joka on 200 000,01–350 000 euroa;

d) 0,5 prosenttia siitä osasta myyntihintaa, joka on 350 000,01–500 000 euroa;

e) 0,25 prosenttia siitä osasta myyntihintaa, joka on yli 500 000 euroa.

Korvauksen kokonaismäärä saa kuitenkin olla enintään 12 500 euroa.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat soveltaa 5 prosentin korvausosuutta 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuun myyntihinnan osuuteen.

3. Jos vahvistettu vähimmäismyyntihinta on vähemmän kuin 4 000 euroa, jäsenvaltion on myös vahvistettava 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun määrään saakka myyntihintaan sovellettava korvausosuus, jonka on oltava vähintään 4 prosenttia.

5 artikla

Laskentaperuste

Edellä 3 ja 4 artiklassa tarkoitetut myyntihinnat ovat verottomia hintoja.

6 artikla

Jälleenmyyntikorvaukseen oikeutetut

1. Edellä 1 artiklassa tarkoitettu korvaus on maksettava teoksen tekijälle ja, jollei 8 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, tekijän kuoleman jälkeen hänen oikeudenomistajilleen.

2. Jäsenvaltiot voivat säätää 1 artiklassa tarkoitetun korvauksen pakollisesta tai vapaaehtoisesta yhteisestä hallinnoinnista.

7 artikla

Kolmansien maiden kansalaisten oikeus jälleenmyyntikorvaukseen

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että tekijöillä, jotka ovat kolmansien maiden kansalaisia ja, jollei 8 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, heidän oikeudenomistajillaan on oikeus jälleenmyyntikorvaukseen tämän direktiivin sekä kyseisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti ainoastaan siinä tapauksessa, että sen maan lainsäädännössä, jonka kansalaisia tekijä tai hänen oikeudenomistajansa ovat, myönnetään jäsenvaltioista oleville tekijöille ja heidän oikeudenomistajilleen oikeus jälleenmyyntikorvaukseen kyseisessä maassa.

2. Komissio voi ottaen huomioon jäsenvaltioiden toimittamat tiedot julkaista tiedoksi viitteellisen luettelon niistä kolmansista maista, jotka täyttävät 1 kohdassa säädetyn ehdon.

3. Siltä osin kun on kyse oikeudesta jälleenmyyntikorvaukseen jäsenvaltiot voivat kohdella tekijöitä, jotka eivät ole jäsenvaltioiden kansalaisia mutta joiden asuinpaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa, samalla tavoin kuin omia kansalaisiaan.

8 artikla

Jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden voimassaoloaika

1. Oikeus jälleenmyyntikorvaukseen on suojattu direktiivin 93/98/ETY 1 artiklassa määritellyn ajan.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, ne jäsenvaltiot, joissa ei oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen sovelleta ... (*), eivät viimeistään ... (**) päättyvänä määräaikana ole velvollisia soveltamaan oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen taiteilijan kuoleman jälkeen tämän oikeudenomistajiin.

3. Jos kansainväliset neuvottelut jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden laajentamisesta kansainväliselle tasolle saadaan tuloksellisesti päätökseen ennen ... (**), komissio tekee aiheelliset ehdotukset.

9 artikla

Oikeus saada tietoja

Jäsenvaltioiden on säädettävä, että 6 artiklan nojalla korvaukseen oikeutetut henkilöt voivat kolmen vuoden kuluessa jälleenmyyntipäivää seuraavan vuoden tammikuun ensimmäisestä päivästä vaatia kauppiailta ja kaupallisilta edustajilta, myyntivastaavilta tai julkisten huutokauppojen järjestäjiltä myyntiin liittyvien korvausten suorittamisen turvaamiseksi tarvittavat tiedot.

(*) 13 artiklassa tarkoitettu päivä.
(**) 10 vuotta 12 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta päivästä.

III LUKU

Loppusäännökset

10 artikla

Ajallinen soveltaminen

Tätä direktiiviä sovelletaan kaikkiin tämän direktiivin 2 artiklassa määriteltyihin alkuperäisiin taideteoksiin, jotka ovat ... (*) edelleen oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen koskevien jäsenvaltioiden lainsäädännön suojaamia tai jotka kyseisenä päivänä täyttävät tämän direktiivin säännösten mukaisen suojan edellytykset.

11 artikla

Tarkistaminen

1. Komissio antaa Euroopan parlamentille, neuvostolle sekä talous- ja sosiaalikomitealle viimeistään ... (**) ja sen jälkeen joka neljäs vuosi kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta ja vaikutuksista kiinnittäen erityistä huomiota modernin ja nykytaiteen yhteisön markkinoiden kilpailukykyyn ja varsinkin yhteisön asemaan suhteessa niihin markkinoihin, joilla ei sovelleta oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen, sekä taiteen luomisen tukemiseen ja jäsenvaltioiden hallinnointimenettelyihin. Komissio tarkastelee erityisesti direktiivin vaikutuksia sisämarkkinoihin sekä jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden käyttöönoton vaikutuksia niissä jäsenvaltioissa, jotka eivät soveltaneet kyseistä oikeutta kansallisessa lainsäädännössään ennen tämän direktiivin voimaantuloa. Komissio tekee tarvittaessa ehdotuksia vähimmäismyyntihinnan ja korvausosuuden osuuden mukauttamisesta alalla tapahtuvan kehityksen huomioon ottamiseksi sekä muita tämän direktiivin vaikutusten tehostamiseksi tarpeellisina pitämiään ehdotuksia.

2. Perustetaan yhteyskomitea. Se koostuu jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten edustajista. Sen puheenjohtajana toimii komission edustaja, ja se kokoontuu joko puheenjohtajan aloitteesta tai jäsenvaltion valtuuskunnan pyynnöstä.

3. Komitean tehtävänä on:

– järjestää neuvotteluja kaikista tämän direktiivin soveltamisesta aiheutuvista kysymyksistä,

– helpottaa komission ja jäsenvaltioiden välistä tiedonvaihtoa merkitsevistä muutoksista yhteisön taidemarkkinoilla.

12 artikla

Täytäntöönpano

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan ennen 1 päivää tammikuuta ... (***). Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa kansalliset säännökset komissiolle.

13 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

14 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty ...

Euroopan parlamentin puolesta	*Neuvoston puolesta*
Puhemies	*Puheenjohtaja*

(*) 12 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu päivä.
(**) 3 vuotta 12 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta päivästä.
(***) Viisi vuotta sen vuoden alusta, joka seuraa direktiivin antamista.

NEUVOSTON PERUSTELUT

I JOHDANTO

1. Komissio teki 25. huhtikuuta 1996 ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi alkuperäisen taideteoksen tekijän oikeudesta jälleenmyyntikorvaukseen [1], joka perustuu EY:n perustamissopimuksen 95 artiklaan.

2. Euroopan parlamentti antoi lausuntonsa ensimmäisessä käsittelyssä 9. huhtikuuta 1997 [2]. Saatuaan lausunnon komissio toimitti muutetun ehdotuksen direktiiviksi 12. maaliskuuta 1998 [3]. Talous- ja sosiaalikomitea antoi lausuntonsa 18. joulukuuta 1996 [4].

3. Neuvosto vahvisti yhteisen kantansa 19 päivänä kesäkuuta 2000 perustamissopimuksen 251 artiklan mukaisesti.

II TAVOITE

4. Komission ehdotuksen tarkoituksena on perustaa jälleenmyyntikorvausta koskeva yhdenmukaistettu oikeudellinen järjestelmä, joka voidaan määritellä alkuperäisen taideteoksen tekijän oikeudeksi ja hänen kuoltuaan perillisten tai muiden oikeudenomistajien oikeudeksi saada prosenttiosuus taideteoksen jälleenmyyntihinnasta.

III YHTEINEN KANTA

Johdanto-osa

5. Neuvosto lisäsi, poisti ja muutti joukon johdanto-osan kappaleita erityisesti direktiivin artiklaosaan tehtyjen muutosten johdosta.

Ehdotuksen artiklaosa

1 artikla – Jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden kohde

6. Neuvosto hyväksyi Euroopan parlamentin tarkistuksen 17, jonka komissio sisällytti muutettuun ehdotukseensa ja jossa lisättiin ilmaus ”josta ei voida luopua edes etukäteen” (yhteisen kannan 1 artiklan 1 kohta).

7. Komission alkuperäisen ehdotuksen mukaan jälleenmyyntikorvausta koskevaa oikeutta sovelletaan kaikkeen jälleenmyyntiin, lukuun ottamatta tapauksia, joissa myyjä toimii yksityishenkilönä. Euroopan parlamentti ehdotti tarkistuksessa 17, että oikeutta sovelletaan kaikkeen jälleenmyyntiin ”julkisissa myyntitilanteissa, liiketiloissa tai liikkeenharjoittajan tai välittäjän välityksellä”. Komissio ei hyväksynyt tarkistusta muutettuun ehdotukseensa. Sen sijaan neuvosto noudatti Euroopan parlamentin lähestymistapaa ja tarkensi jälleenmyyntitapahtumia, joihin jälleenmyyntikorvausta koskevaa oikeutta sovelletaan (yhteisen kannan 1 artiklan 2 kohta). Neuvosto sääti, että oikeutta sovelletaan kaikkeen jälleenmyyntiin, johon osallistuu myyjinä, ostajina tai välittäjinä taidekaupan ammattilaisia, kuten huutokauppakamareita, taidegallerioita sekä taidekauppiaita yleensä. Näin otetaan huomioon mahdollisuus valvoa taidekaupan ammattilaisten toimia sekä vaikeus valvoa yksityishenkilöinä toimivien myyjien ja ostajien välistä jälleenmyyntiä, johon ei osallistu taidekaupan ammattilaisia. Neuvosto halusi kyseisellä säännöksellä varmistaa, ettei kyseistä oikeutta sovelleta tapauksiin, joissa jälleenmyynti tapahtuu yksityishenkilöltä voittoa tuottamattomille, yleisölle avoinna oleville museoille, kuten johdanto-osan 17 kappaleessa todetaan.

---

[1] EYVL C 178, 21.6.1996, s. 16.
[2] EYVL C 132, 28.4.1997, s. 88.
[3] EYVL C 125, 23.4.1998, s. 8.
[4] EYVL C 75, 10.3.1997, s. 17.

8. Euroopan parlamentin tarkistuksessa 17 ehdotettiin, että jälleenmyyntikorvausta koskevaa oikeutta ei laajennettaisi koskemaan liikkeenharjoittajien välistä ja liikkeenharjoittajan ja lopullisen ostajan välistä siirtoa silloin, kun se tapahtuu kolmen vuoden kuluessa liikkeenharjoittajan hankittua teoksen. Komissio ei hyväksynyt tarkistusta muutettuun ehdotukseensa. Neuvosto noudatti Euroopan parlamentin lähestymistapaa, jossa otettiin huomioon sellaisten taidegallerioiden erityistilanne, jotka ostavat tuntemattomien taiteilijoiden teoksia. Neuvosto rajoitti kuitenkin vapautusta koskemaan vain sellaista jälleenmyyntiä, jossa jälleenmyyntihinta on enintään 10 000 euroa, jotta taideteoksen tekijältä ei poistettaisi jälleenmyyntikorvausta koskevaa oikeutta siinä tapauksessa, että jälleenmyyntihinta ylittää kyseisen summan.

9. Komission alkuperäisen ehdotuksen mukaan jälleenmyyntikorvaus peritään myyjältä (4 artiklan viimeinen alakohta). Tämä periaate säilytettiin Euroopan parlamentissa, komission muutetussa ehdotuksessa ja neuvoston yhteisessä kannassa. Neuvosto katsoo kuitenkin, että periaate on syytä mainita 1 artiklassa ja että jäsenvaltioiden olisi voitava säätää periaatetta koskevista poikkeuksista korvauksen maksamista koskevan velvollisuuden osalta (yhteisen kannan 1 artiklan 4 kohta).

2 artikla – Teokset, joita oikeus jälleenmyyntikorvaukseen koskee

10. Euroopan parlamentin tarkistuksissa 2, 9, 18 ja 64 ehdotettiin, että komission alkuperäisessä ehdotuksessa tarkoitettuja alkuperäisiä käsikirjoituksia ei katsottaisi kuuluviksi taideteoksiin, joita oikeus jälleenmyyntikorvaukseen koskee. Komissio hyväksyi Euroopan parlamentin tarkistuksen muutettuun ehdotukseensa. Neuvosto otti huomioon sen, että kirjallisten ja taiteellisten teosten suojaamisesta tehdyn Bernin yleissopimuksen (jäljempänä 'Bernin yleissopimus') 14 *ter* artiklassa määrätään erityisesti jälleenmyyntioikeuden soveltamisesta kirjallisiin ja taiteellisiin alkuperäisteoksiin, sekä sen, että jäsenvaltioiden tilanteet ovat erilaiset. Näin ollen neuvosto päätti olla velvoittamatta jäsenvaltioita siihen, että niiden pitäisi sulkea nämä käsikirjoitukset pois jälleenmyyntikorvausta koskevasta oikeudesta, ja poisti ne tämän direktiivin yhdenmukaistamista koskevasta soveltamisalasta antaen näin ollen jäsenvaltioille vapauden päättää asiasta (johdanto-osan 18 kappale sekä yhteisen kannan 2 artiklasta puuttuva maininta kyseisistä käsikirjoituksista).

11. Komission alkuperäisessä ehdotuksessa esitettiin jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden soveltamista "kuvataiteiden teoksiin". Euroopan parlamentti ehdotti kyseisen ilmauksen korvaamista ilmauksella "katseltavaksi tarkoitettuja teoksia" (tarkistukset 18 ja 64). Komissio otti muutetussa ehdotuksessaan huomioon kyseisen tarkistuksen käyttäen ilmausta "kuvataideteoksia". Neuvosto hyväksyi komission muutetun ehdotuksen asiasta.

12. Euroopan parlamentti ehdotti (tarkistus 64) lasiteoksien lisäämistä 2 artiklan luetteloon. Komissio ei ottanut tarkistusta muutettuun ehdotukseensa. Neuvosto otti Euroopan parlamentin asiaa koskevan lausunnon kuitenkin huomioon yhteisessä kannassaan.

13. Euroopan parlamentti ehdotti (tarkistukset 18 ja 64), että direktiivin tarkoittamana alkuperäisenä, omaperäisenä taideteoksena pidettäisiin taideteosta, jota on enintään 12 kappaletta. Komissio ei ottanut tarkistusta muutettuun ehdotukseensa sen vuoksi, että eräitä kyseessä olevia taideteoksia (esimerkiksi litografioita ja valokuvia) voidaan vedostaa useampia kappaleita, joita kaikkia ammattikunta ja keräilijät pitävät alkuperäisinä. Neuvosto noudatti komission lähestymistapaa. Neuvosto tarkensi yhteisessä kannassaan (2 artiklan 2 kohta), että alkuperäisinä, omaperäisinä taideteoksina pidetään kopioita, jotka taiteilija on itse tehnyt tai jotka on tehty hänen luvallaan, joita on rajoitettu määrä ja jotka ovat yleensä taiteilijan numeroimia tai signeeraamia tai muulla tavoin alkuperäisiksi merkitsemiä.

3 artikla – Vähimmäishinta

14. Euroopan parlamentti ehdotti 3 artiklan rakenteen muuttamista (tarkistus 45). Tarkistus sisällytettiin komission muutettuun ehdotukseen ja neuvoston yhteiseen kantaan.

15. Kyseisen 3 artiklan mukaan kullakin jäsenvaltiolla on oikeus vahvistaa vähimmäismyyntihinta, josta alkaen jälleenmyyntikorvausta maksetaan, kuitenkin siten, että kansalliset vähimmäishinnat eivät missään tapauksessa voi ylittää yhteisön tasolla vahvistettua hintaa. Komission alkuperäisessä ehdotuksessa ehdotettiin vähimmäishinnan vahvistamista 1 000 euroksi [1]. Euroopan parlamentti ehdotti 500:aa euroa. Komission muutetussa ehdotuksessa summa oli 1 000 euroa, mutta neuvosto vahvisti yhteisessä kannassaan vähimmäismyyntihinnaksi 4 000 euroa. Neuvoston valinta perustuu siihen, että alle 4 000 euron arvoisten taideteosten myynti tapahtuu lähes ainoastaan kansallisilla markkinoilla ja että näin ollen sillä ei ole vaikutusta sisämarkkinoiden moitteettomaan toimintaan. Näin ollen kukin jäsenvaltio voi itse määritellä kansallisesti vähimmäismyyntihinnan, jonka alittavista myyntihinnoista ei makseta perimis- ja hallintokuluja, jotka olisivat suhteettomia verrattuna taiteilijan saamaan etuun.

Euroopan parlamentin ehdottama 3 a artikla – Laskentaperuste

16. Euroopan parlamentti ehdotti uutta 3 a artiklaa, joka mukaan jälleenmyyntikorvauksen laskemisperusteena käytettävä toteutunut kokonaismyyntihinta korvataan taideteoksen jälleenmyyntihinnan ja myyjän maksaman ostohinnan välisellä erolla. Komissio hylkäsi tarkistuksen useista syistä: se ei ole Bernin yleissopimuksen 14 *ter* artiklan mukainen; laskutapaa ei sovelleta yhdessäkään jäsenvaltiossa; kyseinen säännös ja Euroopan parlamentin tarkistukset 1 ja 4 artiklan osalta eivät ole yhdenmukaisia. Neuvosto valitsi asiassa komission lähestymistavan.

4 artikla – Korvausosuudet

17. Komissio ehdotti myyntihinnan mukaan alenevaa korvausjärjestelmää. Euroopan parlamentti ehdotti (tarkistukset 57 ja 34) toisen ja kolmannen myyntihintaluokan muuttamista (100 000 euroa 250 000 euron sijaan) sekä kolmannen myyntihintaluokan prosenttiosuuden muuttamista (yksi prosentti kahden prosentin sijaan). Komissio ei hyväksynyt näitä muutoksia muutettuun ehdotukseensa. Neuvosto hyväksyi yhteisessä kannassaan myyntihintaluokan (200 000 euroa), joka on komission ehdottaman 250 000 euron ja Euroopan parlamentin ehdottaman 100 000 euron väliltä. Samoin neuvosto hyväksyi Euroopan parlamentin ehdottaman yhden prosentin korvausosuuden kolmannen myyntihintaluokan osalta. Lisäksi neuvosto lisäsi kaksi muuta myyntihintaluokkaa ja vahvisti jälleenmyyntikorvauksen enimmäismääräksi 12 500 euroa. Kyseisten myyntihintaluokkien ja enimmäismäärän lisäämisellä pyritään korostamaan jälleenmyyntikorvauksen vaiheittaista alenemista, millä vähennetään riskiä siitä, että myynti siirtyisi kolmansiin maihin, jotka eivät sovella jälleenmyyntikorvausta, erityisesti sellaisten myyntien osalta, joissa myyntihinnat ovat kaikkein korkeimmat.

18. Ensimmäisen myyntihintaluokan osalta (myyntihinta on enintään 50 000 euroa) neuvosto lisäsi komission ehdottamaan ja Euroopan parlamentin hyväksymään 4 prosentin korvausosuuteen mahdollisuuden, jonka mukaan jäsenvaltiot voivat soveltaa vaihtoehtoisesti 5 prosentin korvausosuutta (4 artiklan 2 kohta). Kyseisessä mahdollisuudessa otetaan huomioon se, että useat jäsenvaltiot soveltavat 5 prosentin korvausosuutta, sekä se, että kyseiseen myyntihintaluokkaan kuuluvat myynnit toteutetaan pääasiassa kansallisilla markkinoilla. Näin ollen yhden prosentin ero korvausosuuden tasossa ei oletettavasti vaikuta merkittävästi sisämarkkinoiden moitteettomaan toimintaan.

[1] Komission ehdotuksessa ja Euroopan parlamentin tarkistuksissa olevat ecuina ilmoitetut summat on muutettu euroiksi.

19. Komission ehdotuksen perusteella voisi ajatella, että jälleenmyyntikorvausta ei sovellettaisi myyntihintaan, joka on 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua määrää alhaisempi. Neuvosto poisti epäselvyyden muuttamalla 4 artiklan 1 kohdan a alakohtaa ja 2 kohtaa siten, että niistä käy selvästi ilmi, että ensiksi mainittua 4 prosentin korvausosuutta (tai 5 prosentin korvausosuutta tapauksen mukaan) sovelletaan ensimmäiseen myyntihintaluokkaan kokonaisuudessaan.

20. Euroopan parlamentti ehdotti 4 artiklassa tarkennettavaksi, että jos jäsenvaltion 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti vahvistama kansallinen vähimmäismyyntihinta on alhaisempi kuin 3 artiklan 2 kohdassa säädetty enimmäishinta, jäsenvaltion on myös vahvistettava myyntihintaan sovellettava korvausosuus, jonka on oltava vähintään 4 prosenttia. Komissio otti tarkennuksen muutettuun ehdotukseensa ja neuvosto yhteiseen kantaansa (4 artiklan 3 kohta). Jäsenvaltio, joka käyttää hyväkseen 4 artiklan 2 kohdassa säädettyä mahdollisuutta, voisi näin ollen soveltaa 5 prosentin tai jopa suurempaa korvausosuutta 4 000 euron myyntihintaan. Koska kyseiset summat ovat pieniä, eivät jäsenvaltioiden väliset erot vaikuttaisi sisämarkkinoiden toimintaan.

21. Neuvosto siirsi 1 artiklan 4 kohtaan säännöksen, joka oli komission alkuperäisen ehdotuksen 4 artiklan viimeisessä alakohdassa (katso edellä kohta 9 kohta).

5 artikla – Laskentaperuste

22. Euroopan parlamentti ehdotti 3 a artiklassa (katso edellä kohta 16), että komission ehdotuksesta poistetaan 5 artikla. Komissio ja neuvosto eivät hyväksyneet 3 a artiklaa, joten 5 artikla, jossa säädetään, että 3 ja 4 artiklassa tarkoitetut myyntihinnat ovat verottomia hintoja, säilytettiin.

6 artikla – Jälleenmyyntikorvaukseen oikeutetut

23. Euroopan parlamentti ehdotti (tarkistuksessa 55), että 6 artiklan 1 kohdassa tarkennetaan sitä, että jälleenmyyntikorvausta koskeva oikeus kuuluu tekijän kuoleman jälkeen hänen ”laillisille perillisilleen”. Komissio ei hyväksynyt tarkennusta muutettuun ehdotukseensa sen vuoksi, että perintöoikeus kuuluu jäsenvaltioiden yksinomaiseen toimivaltaan ja että direktiivi ei saa vaikuttaa tekijän oikeuteen siirtää perintöoikeutta valintansa mukaan. Neuvosto noudatti komission kantaa tässä asiassa.

24. Neuvosto, joka otti huomioon 8 artiklan 2 kohdassa säädetyn poikkeuksen (katso jäljempänä kohta 31), tarkensi 6 artiklan 1 kohdassa, että tekijän kuoleman jälkeen hänen oikeudenomistajilleen siirtyvä oikeus jälleenmyyntikorvaukseen riippuu 8 artiklan 2 kohdasta.

25. Euroopan parlamentti ehdotti (tarkistus 52), että 6 artiklan 2 kohdasta poistetaan jäsenvaltioiden velvollisuus säätää jälleenmyyntikorvausta koskevaan oikeuteen liittyvän perinnän ja tulouttamisen yksityiskohtaisista säännöistä siinä tapauksessa, että tekijä on toisen jäsenvaltion kansalainen. Velvollisuus mainitaan joka tapauksessa komission ehdotuksen johdanto-osan 23 kappaleessa (neuvoston yhteisen kannan johdanto-osan 27 kappale). Komissio poisti kohdan muutetusta ehdotuksestaan ja neuvosto yhteisestä kannastaan.

26. Euroopan parlamentti ehdotti lisäksi, että 6 artiklan 2 kohdassa säädetään, että jälleenmyyntikorvausten hallinnasta huolehtii tekijä, joka voi siirtää sen yhteisvalvontajärjestelmään. Komissio ei ottanut tarkistusta muutettuun ehdotukseensa sen vuoksi, ettei se halunnut poistaa mahdollisuutta, että jokin jäsenvaltio säätäisi oikeutta koskevasta pakollisesta yhteisestä hallinnoinnista. Neuvosto noudatti komission lähestymistapaa ja tarkensi, että jäsenvaltiot voivat säätää pakollisesta tai vapaaehtoisesta yhteisestä hallinnoinnista.

7 artikla – Kolmansien maiden kansalaisten oikeus jälleenmyyntikorvaukseen

27. Euroopan parlamentti ehdotti 7 artiklaan sanamuotoa koskevia muutoksia (tarkistus 24), jotta siinä viitattaisiin erityisesti sekä kyseiseen direktiiviin ja kyseiseen kansalliseen lainsäädäntöön siinä tapauksessa, että direktiivin avulla ei saavuteta täydellistä yhdenmukaisuutta. Komissio otti muutokset muutettuun ehdotukseensa. Neuvosto noudatti Euroopan parlamentin lähestymistapaa ja korvasi ilmauksen ”ja oikeudellisen järjestelmän mukaisesti” ilmauksella ”sekä sen maan lainsäädännössä”. Lisäksi neuvosto muutti osan kyseisestä säännöksestä Bernin yleissopimuksen 14 *ter* artiklan mukaiseksi (yhteisen kannan 7 artiklan 1 kohta).

28. Avoimuuden vuoksi neuvosto lisäsi 7 artiklaan 2 kohdan, jossa annetaan komissiolle mahdollisuus julkaista tiedoksi viitteellinen luettelo niistä kolmansista maista, jotka täyttävät 1 kohdassa tarkoitetun ehdon. Komissio ilmoitti aikovansa julkaista kyseisen luettelon.

29. Bernin yleissopimuksen 3 artiklan 2 kohdan huomioon ottamiseksi neuvosto lisäsi myös 7 artiklaan 3 kohdan, jonka mukaan jäsenvaltiolla on mahdollisuus kohdella 7 artiklaa sovellettaessa tekijöitä, jotka eivät ole jäsenvaltioiden kansalaisia, mutta joiden asuinpaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa, samalla tavoin kuin omia kansalaisiaan.

8 artikla – Jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden voimassaoloaika

30. Euroopan parlamentin tarkistuksessa 25 ehdotettiin 8 artiklan sanamuodon muuttamista. Komissio ei halunnut muutetussa ehdotuksessaan viitata oikeuden pidentämiseen eikä vanhentumiseen, vaan tarkensi, että tekijänoikeuden suojan voimassaoloaika vastaa direktiivin 93/98/ETY 1 artiklassa säädettyä voimassaoloaikaa (koko tekijän elinajan ja 70 vuotta tämän kuolemasta). Neuvosto noudatti asiassa komission muutettua ehdotusta (yhteisen kannan 8 artiklan 1 kohta).

31. Neuvosto sääti kuitenkin jälleenmyyntikorvausta koskevaan oikeuteen liittyvästä vapaaehtoisesta ja väliaikaisesta poikkeuksesta oikeudenomistajien hyväksi tekijän kuoleman jälkeen (yhteisen kannan 8 artiklan 2 kohta). Tätä vapaaehtoista poikkeusta voivat soveltaa jäsenvaltiot, jotka eivät nykyään sovella oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen. Tällä pyritään edistämään sitä, että kyseiset jäsenvaltiot voisivat sisällyttää kyseisen oikeuden oikeusjärjestelmiinsä, ja lisäksi jotta mainittujen jäsenvaltioiden taloudelliset toimijat voisivat mukautua asteittain edellä mainittuun oikeuteen soveltaen sitä alkuvaiheessa ainoastaan tekijöihin ja vasta myöhemmässä vaiheessa heidän oikeudenomistajiinsa (johdanto-osan 16 kappale). Kyseistä poikkeusta sovelletaan enintään 10 vuoden siirtymäkauden ajan.

32. Lisäksi neuvosto sääti yhteisen kannan 8 artiklan 3 kohdassa komission velvoitteesta tehdä aiheellisia ehdotuksia (esimerkiksi siirtymäkauden lyhentämisestä) siinä tapauksessa, että kansainväliset neuvottelut jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden laajentamisesta kansainväliselle tasolle saadaan tuloksellisesti päätökseen kymmenen vuoden kuluessa. Tässä yhteydessä on syytä muistuttaa, että Euroopan parlamentin tarkistuksessa 4 ehdotettiin uutta johdanto-osan kappaletta, joka koskee kyseisten kansainvälisten neuvottelujen asianmukaisuutta, ja että neuvosto otti kyseisen ehdotuksen huomioon yhteisessä kannassaan (johdanto-osan 7 kappale).

9 artikla – Oikeus saada tietoja

33. Euroopan parlamentin tarkistuksessa 26 ehdotettiin, että aikaa, jona tekijä voi pyytää jälleenmyyntikorvauksen suorittamiseksi tarvittavia tietoja, pidennetään kolmeen vuoteen. Kyseisen tarkistuksen sisältö otettiin huomioon komission muutetussa ehdotuksessa ja neuvoston yhteisessä kannassa. Neuvosto tarkensi, että kyseisen määräajan päättyminen lasketaan jälleenmyyntipäivää seuraavan vuoden tammikuun 1. päivästä. Tämä laskutapa vastaa tekijänoikeuksia koskevien määräaikojen tavanomaista laskutapaa. Lisäksi neuvoston yhteisessä kannassa viitataan tekijän tai hänen valtuuttamiensa henkilöiden sijaan ”6 artiklan nojalla korvaukseen oikeutettuihin henkilöihin”, minkä vuoksi säännöstä sovelletaan paitsi tekijään myös hänen oikeudenomistajiinsa tekijän kuoleman jälkeen.

10 artikla – Ajallinen soveltaminen

34. Neuvosto katsoi tarpeelliseksi lisätä uuden artiklan ajallisesta soveltamisesta, jotta jäsenvaltioissa, joissa ei vielä sovelleta jälleenmyyntikorvausta koskevaa oikeutta, ei syntyisi epäselvyyttä siitä, sovelletaanko direktiiviä teoksiin, jotka on luotu ennen direktiivin siirtämistä osaksi kansallista lainsäädäntöä. Säännöksen mukaan direktiiviä on tässä tapauksessa sovellettava.

11 artikla – Tarkistaminen (komission ehdotuksen 10 artikla)

35. Euroopan parlamentin tarkistuksessa 27 ehdotettiin komission ensimmäisen kertomuksen antamisen aikaistamista 1. päivästä tammikuuta 2004 1. päivään tammikuuta 2002. Lisäksi siinä ehdotettiin seuraavia kertomuksia annettaviksi kolmen vuoden välein viiden vuoden sijaan. Komissio ei hyväksynyt muutoksia muutettuun ehdotukseensa. Neuvosto päätti, että ensimmäinen kertomus annetaan kolme vuotta direktiivin siirtämisestä osaksi kansallista lainsäädäntöä, mikä vastaa Euroopan parlamentin ehdottamaa määräaikaa (1. päivästä tammikuuta 1999 1. päivään tammikuuta 2002), ja että seuraavien kertomusten väli on neljä vuotta, mikä on komission ja Euroopan parlamentin ehdotusten välimuoto (yhteisen kannan 11 artiklan 1 kohta).

36. Euroopan parlamentti ehdotti myös eräiden sellaisten osa-alueiden tarkentamista, jotka on erityisesti otettava huomioon komission kertomuksissa. Neuvosto sisällytti kyseiset osa-alueet yhteiseen kantaansa sekä lisäsi erityisesti viittaukset modernin ja nykytaiteen markkinoiden kilpailukykyyn, yhteisön asemaan suhteessa niihin markkinoihin, joilla ei sovelleta oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen sekä jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden käyttöönoton vaikutuksiin niissä jäsenvaltioissa, jotka eivät vielä soveltaneet kyseistä oikeutta.

37. Neuvosto päätti perustaa yhteyskomitean, joka koostuu jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten edustajista ja jonka puheenjohtajana toimii komission edustaja (yhteisen kannan 11 artiklan 2 ja 3 kohta). Aloite perustuu Euroopan parlamentin yhteiskomitean perustamista koskevaan ehdotukseen, joka sisältyy sen lausuntoon Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin antamisesta tekijänoikeuden ja lähioikeuksien tiettyjen piirteiden yhdenmukaistamisesta tietoyhteiskunnassa ([1]).

12 artikla – Täytäntöönpano (komission ehdotuksen 11 artikla)

38. Komission alkuperäisessä ehdotuksessa ehdotettiin, että direktiivi on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä 1. tammikuuta 1999 mennessä. Koska kyseinen päivämäärä on jo mennyt, neuvosto vahvisti, että määräpäivä olisi viisi vuotta sen vuoden alusta, joka seuraa direktiivin antamista. Neuvosto katsoo, että niissä jäsenvaltioissa, jotka eivät vielä sovella jälleenmyyntikorvausta koskevaa oikeutta, tarvitaan viiden vuoden siirtymäkausi kyseisen direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä.

IV **PÄÄTELMÄ**

39. Neuvosto sisällytti yhteiseen kantaansa suurimman osan Euroopan parlamentin tarkistusehdotuksista. Komissio ei voinut hyväksyä neuvoston yhteistä kantaa sen siirtymäkauden pituuden takia, jota tietyt jäsenvaltiot voivat käyttää hyväkseen soveltaessaan jälleenmyyntikorvausoikeutta kuolleiden taiteilijoiden oikeudenomistajiin (8 artiklan 2 kohta) ja joka, yhdessä sisämarkkinoihin kuuluvalla alalla poikkeuksellisen pitkän transponointi- eli kansallisen lainsäädännön osaksi saattamisajan kanssa, lykkää yhdenmukaistamisvaikutusta 15 vuodella. Neuvosto korostaa, että kyseinen siirtymäkausi voi olla enintään kymmenen vuotta ja että sitä voidaan lyhentää 8 artiklan 3 kohdassa mainittujen edellytysten nojalla.

([1]) Euroopan parlamentin lausunto, 10. helmikuuta 1999, EYVL C 150, 28.5.1999, s. 171, tarkistus 58.